

Svet ráta pokusy, ty omyly

Omyl. 1.C. 29 omylov na jednom mieste. Pokúšali sme sa, no ani to moc dobre nedopadlo.(robím si srandu, samozrejme) Keď sa na to pozrieme, celá 1.C ani nemala vzniknúť. Teda, mohla, no nie s bilingválnym programom. Prešiel mesiac školy a naše trapasy pribúdali či už na priznaniach alebo boli veľmi očividné. V každej triede sa nachádza aspoň jeden, čo sa správa inak, zvláštno. No keď sa pozriete do našej triedy, čo i len keď ju počúvate, poviete si: „Wau, tam nie je len jeden retardovaný.“

V prvý deň školy, 1.C vyzerala ako úplne bežná trieda, vzdelaní ľudia čerstvo z prázdnin, oddýchnutí. Bolo ticho, klud, takmer nikto sa nepoznal. Druhý týždeň, čas otvárania OH a my plný návrhov na vlajku, nevedeli sme čo skôr. Tri dni pred otvorením OH a céčka sa konečne rozhodla čo s nimi bude. Budú CVENGERI. Áno, naozaj sa nič lepšie nenašlo ako Avengers s C na začiatku. Pôvodne to malo byť M1.C(S)TAKE ale to tak trochu neprešlo, ikeď by to nádherne sedelo do témy poviedky.

Prišiel deň D - otváranie OH. Naša prvá OH, nemusel to byť taký prepadák. Zavolali 1.C, my premotivovaní, vybehli sme vo veľkom štýle ako 'cvengeri' a čakali na potlesk, on nikde. Nevadí, stále môžeme OH vyhrať, keď už nás zaradili do druhého stupňa. Tak sme začali prvý týždeň OH, prvé zápasy. Hrali sme florbal proti kvarte, opäť plní nádejí, ako to vyhráme, veď sme starší. Zápas začal, my sme boli úplne rozdrtení. Ale však to bol len prvý zápas, ešte môžeme vyhrať všetky ďalšie!

OH pokračovala, my sme ďalej hrali zápasy a ďalej ich aj prehrávali na plnej čiare. Prišla naša šanca. Atletika a trojboj. Všetci veľké plány, veď to predsa dáme. Opak bol pravdou a jediné čo nám vyšlo bol trojboj. Frisbee sme hodili mimo zóny, však Jakub všetko vyšféfi, pokiaľ by ste nevedeli. Tak nevadí, tento pokus nevyšiel, však niečo musíme vyhrať, tak zlí predsa niesme..

Zápasy sme naďalej prehrávali ale keď sme sa dozvedeli, že ide DTN tak sa nám vrátili nádeje. Prišli sme po škole na dvor, ideme trénovať. Kop papučou do brány mal byť trháč, to sme mali vyhrať! Ale samozrejme, na scénu prišiel Jakub a netrafil ani jeden z dvoch pokusov. Ďalšie nádeje, hod čižmou. Skoro všetci spolužiaci hádzali čižmy zlým smerom, do auta, na seba.. Ale v tom prišiel Adam, naša spása. Prišiel vo veľkom štýle-už mal natiiahnutú ruku z nácvičného hodu-a krásne prekonal celý druhý stupeň. Celá 1.C nadšená, že aspoň niečo nám vychádza. Posledná disciplína - flus žuvačkou, o tom ani nemá zmysel písať viac...

Naše nádeje sa pomaly strácajú, nedávame to, prehrávame všetko kde sa objavíme. Opäť sme vo veľkom išli nacvičovať spev, že však to dáme. Prešli sme pesničku tak dva krát v piatok, dva krát v pondelok a poobede sme došli so slovami „To vyhráme.“ Ha, sme si mysleli. Myslieť je pekné ale naše najhoršie predstavy sa naplnili. Boli sme poslední.

Pomaly nezvládame OH, všetko robíme na poslednú chvíľu, stavíme na jednoduchosť a dúfame, že ostaneme ocenení. (Ups, toto asi nemám písať orgom, však? Nevadí, sme úprimní.)

Na začiatku sme boli premotivovaní, teraz sme už len motivovaní, neskončiť poslední. Ale nie, teraz si robím srandu, jasné, že si ideme stále po výhru a slová, že to už určite nevyhráme neberieme do úvahy. A úprimne, vôbec neviem, či tento text sa ráta ako poviedka. Mala som radšej písať niečo vymyslené? Nemala som písať nič? Mali sme odovzdať prázdny papier? Mali sme to nebudaj nechať na Lukáša? Toľko otázok.

Ja v tomto texte rátam naše omylné zapájanie do OH no hlavné je, že sa zapájame do úplne všetkého.

Túto poviedku o 1.C beriem skôr ako omyl, no je to pokus a pokusy sa rátajú.. (Snáď aspoň trochu, prosím?)

